

[Malchau.]

ministeren nedsatte udvalg og dettes kommissorium —, var jo at undersøge nivelleringen. Dertil kom imidlertid et andet problem, nemlig den deklassering, der faktisk har fundet sted, navnlig for de lavere lønningsklassers vedkommende, bl. a. gennem det forlig, der i foråret blev indgået mellem arbejdere og arbejdsgivere. Jeg er glad for, at begge disse problemer, både spørgsmålet om nivelleringen og spørgsmålet om deklasseringen, er søgt løst i denne forbindelse og er søgt løst på en sådan måde, at det foreliggende lovforslag har kunnet tiltrædes af samtlige tjenestemandorganisationer, og jeg vil gerne, som jeg sagde i min indledning, fremhæve den forhandlingsvilje, der har besjælet begge parter, og som har været betingelsen for at nå til et resultat.

Jeg ved godt, hvad der også er nævnt her i dag, at bl. a. pensionisterne ikke er helt tilfredse med det, de får ved dette lovforslag. Men det, som jeg bemærkede før med hensyn til de ugifte og de samgifte, gælder også for pensionisterne, nemlig at deres forhold må ordnes endeligt ved en revision af lønningsloven, altså gennem en lønningskommission, som vi jo må have før eller senere.

Foruden de forhold, jeg her har omtalt — at gå i enkeltheder med hensyn til forslaget, er der jo ingen anledning til, det er så godt kendt af alle, at det ikke er nødvendigt —, medtages der jo et par enkelte andre ting i lovforslaget. Det indeholder således bestemmelser om automatisk regulering af finanslovhonorarer og af bestillingstillæg, der hidtil ikke har været dyrtidsregulerede, og dette anser jeg for at være en forbedring.

Jeg kan tiltræde det foreliggende lovforslag, og jeg skal på mit partis vegne anbefale det til en hurtig og velvillig behandling og til vedtagelse her i det høje ting.

Anna Westergaard: Idet jeg under hensyn til de foreliggende forhold på mit partis vegne skal anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse også i dette høje ting, vil jeg gerne føje enkelte bemærkninger til, hvad der allerede er udtalt om lovforslaget.

I de tjenestemandsløve, vi gennem de senere årtier har arbejdet med, er de såkaldte grundlønninger, alderstillægget, det almindelige pensionsgivende løntillæg og stedstillægget ens for gifte og ugifte tjenestemænd. Som bekendt er der til disse løndelev knyttet flere tillæg, bl. a. reguleringstillægget og det såkaldte midlertidige løntillæg, der begge er forskellige, efter om tjeneste-

manden er gift, ugift eller samgift, idet man her har beskåret de yngre ugiftes og samgiftes lønninger.

Dette lønfradrag for ugifte m. fl. var i begyndelsen ikke af overvældende betydning. Eksempelvis var forskellen mellem en gift og ugift overassistents løn i 1931 162 kr. om året. Den prisudvikling, der har fundet sted, har medført, at denne forskel nu er steget til 1 300—1 400 kr. årlig, for samgiftes vedkommende til langt mere. Der er faktisk sket det, at samtidig med at de voldsomme prisstigninger har ført til den nivellering af lønningerne for de højere lønklasser, som det her foreliggende forslag råder bod på, har samme prisstigninger efter det gældende system ført til en tilsvarende stadig større forskel mellem gifte, ugifte og samgifte tjenestemænds lønninger. Systemet har i denne henseende virket uforholdsmæssigt og på en langt mere vidtgående måde end oprindeligt forudsat og har på afgørende måde forfusket den tanke, at lønningerne dog i nogen grad skulle have en vis tilknytning til den arbejdsmæssige indsats, tjenestemanden yder. Og det er jo nu engang sådan, at den, der ved særlig god indsats fortjener og opnår et advancement, vanskeligt kan se stort på det og finde det rimeligt og i sin orden, at de, der bliver hans underordnede, hæver en væsentlig højere løn for et arbejde, der klassificeres og vurderes som værende af ringere værdi, sådan som det nu i hundreder af tilfælde sker. Arbejdsmæssigt set kan systemet næppe siges at være en sund praksis. Det føles uretfærdigt og meningsløst, des mere jo grellere forholdet bliver.

Når situationen nu efterhånden nærmer sig det uholdbare, ligger dette også i den sociale udvikling, vi er inde i, under hvilken man i udstrakt grad er inde på ad forskellige veje at komme familien i almindelighed til hjælp, en udvikling, som mit parti finder rigtig og samfundsgavnlig. Man har hjulpet gennem skattelettelse, med børnetilskud, med rabatordninger, med boligtilskud og med en række sociale foranstaltninger. Alt dette finder vi fra vor side som sagt rigtigt og også nødvendigt, men vi mener, at forsørgerbyrden må lettes for hele befolkningen efter samme regler og byrdefordelingen ske ad skattevejen, og jo længere man kommer ad denne vej, des mere urimeligt bliver det at lægge ekstra afgifter på ugifte og samgifte tjenestemænd.

Vi ser altså gerne, at man gennem den sociale lovgivning kommer langt med hensyn til lettelse af forsørgerbyrderne i almindelighed, men jo længere man kommer,